

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak nr. 06/3036 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 11 mei 2007 in het geding tussen:**

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Derhalve is het aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken, niet aan de minister om de verklaringen van de vreemdeling gemotiveerd te weerleggen.

2.2. In grief 5 klaagt appellant dat de rechtbank, door te overwegen, zakelijk weergegeven, dat nu uit het rapport van het Bureau Documenten van 18 augustus 2005 volgt dat de door appellant overgelegde identiteitskaart hoogstwaarschijnlijk niet echt is en hoogstwaarschijnlijk niet door de bevoegde autoriteiten is afgegeven, van hem verwacht had mogen worden een contra-expertise of een ander schriftelijk bewijs over te leggen waaruit blijkt dat hij uit Burundi afkomstig is, te meer nu zijn echtgenote en kind nog in dat land woonachtig zouden zijn, heeft miskend dat bevreemdend is dat eerst nadat de minister een individueel ambtsbericht over de authenticiteit van het identiteitsdocument als onzorgvuldig heeft aangemerkt, het Bureau Documenten voor onderzoek wordt ingeschakeld. Voorts klaagt appellant dat de rechtbank heeft miskend dat op basis van vorenbedoeld rapport niet uitgesloten is dat het identiteitsdocument authentiek is. Hij heeft aangetoond geen deskundige te kunnen vinden, zodat van hem niet kon worden verwacht een contra-expertise over te leggen. Hij heeft evenmin ander schriftelijk bewijs kunnen overleggen, omdat hij, zoals hij in het eerste

gehoor heeft verklaard, niet op de hoogte is van de verblijfplaats van zijn vrouw en kind die nog in Burundi verblijven, aldus appellant.

2.2.1. De minister heeft bij brief van 18 juli 2005 aan appellant te kennen gegeven dat het individuele ambtsbericht van 6 juni 2005, waarin de bevindingen van het onderzoek naar de authenticiteit van het door appellant ter staving van zijn gestelde Burundese nationaliteit overgelegde identiteitsdocument zijn vermeld, niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Daarna heeft de minister het Bureau Documenten verzocht een onderzoek naar de authenticiteit van het identiteitsdocument te verrichten. Voor het oordeel dat deze gang van zaken bevreemdend is, bestaat geen grond.

Dat niet kan worden uitgesloten dat het identiteitsdocument authentiek is, laat onverlet dat het, ingevolge het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, aan appellant is om de authenticiteit daarvan tegenover de minister aannemelijk te maken en zodoende de twijfel aan de echtheid weg te nemen. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister, bij gebreke van een contra-expertise of ander schriftelijk bewijs, van de juistheid en volledigheid van de bevindingen van het Bureau Documenten heeft mogen uitgaan. Hieruit volgt dat hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak kan leiden. De grief faalt.

2.3. In grief 1 klaagt appellant dat de rechtbank, door, onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2007 in zaak nr. 200607305/1 (JV 2007/230), te overwegen dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de minister zich onvoldoende heeft vergewist van de deskundigheid van taalanalist met code KIN2 (hierna: de taalanalist), heeft miskend dat de minister zich niet op het door de taalanalist opgestelde rapport mocht baseren, omdat gesteld noch gebleken is dat dit rapport onderworpen is geweest aan extra cross-checks.

2.3.1. In voormelde uitspraak is overwogen dat, voor zover thans van belang, de staatssecretaris ter zitting heeft verklaard dat uit extra cross-checks is gebleken dat enkele van de door deze taalanalist verrichte taalanalyses van Kirundi-sprekenden onvoldoende betrouwbaar waren. De resultaten van de extra cross-checks die zijn verricht ten aanzien van door de analist verrichte taalanalyses van Swahili-sprekenden gaven geen aanleiding om aan de betrouwbaarheid daarvan te twijfelen, aldus de staatssecretaris.

Voorts heeft de Afdeling overwogen dat, voor zover thans van belang, gelet op de in het Werkkader Taalanalisten Immigratie – en Naturalisatiedienst (hierna: IND) voorziene selectieprocedure, de wijze van begeleiding door wetenschappelijk opgeleide linguïsten en de kwaliteitscontroles op de taalanalyses door middel van cross-checks, de deskundigheid van taalanalisten werkzaam bij het Bureau Land en Taal van de IND en dus ook van de taalanalist voldoende is gewaarborgd.

2.3.2. Appellant heeft blijkens het rapport van eerste gehoor verklaard dat hij alleen Swahili spreekt en geen Kirundi of Frans beheerst. De bandopname die ten behoeve van de taalanalyse is gemaakt bevat een gesprek door middel van een tolk in het Swahili tussen appellant en een ambtenaar van de IND. In het rapport taalanalyse van 11 oktober 2005 heeft de taalanalist

geconcludeerd dat appellant eenduidig niet is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi, omdat hij Swahili spreekt met een tongval die hem eenduidig buiten dit land plaatst en hij niet in staat is correcte, concrete en gedetailleerde informatie te verschaffen over zijn beweerde herkomstgeving.

Dat deze taalanalyse niet is betrokken bij het onderzoek naar de betrouwbaarheid van eerdere door de taalanalist verrichte taalanalyses van Swahili-sprekenden en niet onderworpen is geweest aan een extra cross-check, betekent niet dat reeds daarom getwijfeld dient te worden aan de deskundigheid van de opsteller van het desbetreffende rapport. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de minister zich onvoldoende heeft vergewist van de deskundigheid van de taalanalist. De grief faalt.

2.4. In grief 2 klaagt appellant dat de rechtbank, door te overwegen dat het door hem overgelegde rapport van 19 maart 2003 niet als contra-expertise kan dienen, omdat de gegevens omtrent de identiteit van de opsteller daarvan ontbreken, buiten de grenzen van het geschil is getreden, omdat bij uitspraak in zaak nr. 03/53202 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 1 december 2004, voormeld rapport wel als zodanig is aangemerkt en tegen deze uitspraak geen hoger beroep is ingesteld, zodat in rechte vaststaat dat dit rapport als een contra-expertise is aan te merken.

2.4.1. De klacht is terecht voorgedragen, maar de grief kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden, omdat de contra-expertise van 19 maart 2003 geen reactie is en kan zijn op het rapport taalanalyse van 11 oktober 2005, maar is opgesteld naar aanleiding van eerder verrichte taalanalyses.

2.5. Grief 3 is gericht tegen de overwegingen van de rechtbank dat, hoewel de motivering van het rapport taalanalyse van 11 oktober 2005 zeer summier is, dit niet wegneemt dat daarin wordt geconcludeerd dat hij eenduidig niet te herleiden is tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi, terwijl de opsteller van de reactie van 22 december 2005, door te concluderen dat het zeer wel mogelijk is, maar niet met zekerheid te zeggen is dat appellant afkomstig is uit de Swahili-sprekende wijk , geen uitsluitel heeft gegeven over zijn afkomst. Daarmee heeft de rechtbank miskend dat zij aan de taalanalyse geen doorslaggevende waarde heeft mogen hechten, omdat de motivering van de taalanalyse gebrekkig is en dat uit de "Guidelines for the Use of Language Analysis in Relation to Questions of National Origin in Refugee Cases" volgt dat de herkomst van een persoon nooit door middel van alleen taalkundig bewijs kan worden vastgesteld. Deze overweging is onvoldoende gemotiveerd en de rechtbank is voorts ten onrechte voorbij gegaan aan andere in eerste aanleg naar voren gebrachte beroepsgronden, aldus appellant.

2.5.1. Het voormelde rapport taalanalyse, waarin is geconcludeerd dat appellant eenduidig niet uit Burundi afkomstig is, heeft de twijfel ten aanzien van de door hem gestelde nationaliteit niet weggenomen. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de aan deze taalanalyse ten grondslag liggende

motivering summier is, betekent op zich zelf niet dat deze gebrekkig is.

De conclusie van voormelde reactie luidt niet dat appellant, zoals hij heeft gesteld, tot de spraak- en cultuurgemeenschap van Burundi behoort. Het betoog dat de herkomst nooit alleen op basis van een taalkundig bewijs zou kunnen worden geleverd, wat daarvan ook zij, gaat er aan voorbij dat de conclusie niet alleen op taalkundig bewijs is gebaseerd maar dat in het rapport taalanalyse van 11 oktober 2005 ook wordt geconcludeerd dat appellant niet in staat is correcte, concrete en gedetailleerde informatie te verschaffen over zijn beweerde herkomstomgeving.

De rechtbank heeft derhalve met de in de grief bestreden overweging tot het oordeel kunnen komen dat er geen grond is voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat appellant zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat de omstandigheid dat zij de in dit kader aangevoerde beroepsgronden niet alle afzonderlijk heeft besproken, niet kan leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

De grief faalt.

2.6. Hetgeen overigens is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak, dient, met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

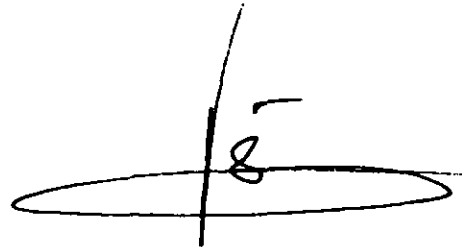
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 november 2007

347-513.

Verzonden: 30 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

regnr. Awb 06/3036

-2-

Voorts stelt verweerder dat eiser op verschillende punten vage en summiere verklaringen heeft afgelegd en dat het, mede gelet op het algemene ambtsbericht inzake de situatie in Burundi van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 17 januari 2005 (kenmerk DPV/AM-865649/05), niet geloofwaardig is dat eiser geen Kirundi zou spreken. Hierbij komt dat uit rapporten Taalanalyse van 25 september 2002, 15 november 2002 en 11 oktober 2005 blijkt dat eiser eenduidig niet te herleiden is tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi, maar eenduidig is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Tanzania. Gelet op de weerwoorden van Bureau Land & Taal (BL&T) van 25 september 2003, 18 mei 2004 en 5 januari 2006 kan de inhoud van de zienswijzen van 19 september 2005 en 3 november 2005 en de contra-expertises van 19 maart 2003, 12 februari 2004 en 22 december 2005 niet tot een ander oordeel leiden. Tenslotte stelt verweerder dat uit een onderzoek van Bureau Documenten blijkt dat de door eiser overgelegde identiteitskaart hoogstwaarschijnlijk niet echt is en dat het document hoogstwaarschijnlijk niet door de bevoegde autoriteiten is opgemaakt dan wel afgegeven.

Eiser heeft de juistheid van dat oordeel betwist.

- 2.3 De rechtbank zal toetsen of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in de voornemens en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijzen, niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat eiser zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht.
- 2.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen en verwijst hiertoe naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 1 december 2004. De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet hierop heeft kunnen overwegen dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielaas.
- 2.5 Verweerder heeft taalanalyses laten uitvoeren om de nationaliteit van eiser vast te kunnen stellen. In het rapport Taalanalyse van 25 september 2002 wordt geconcludeerd dat eiser eenduidig niet te herleiden is tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi. In het rapport Taalanalyse van 15 november 2002 wordt geconcludeerd dat eiser eenduidig is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Tanzania.
- 2.6 De rechtbank is van oordeel dat er, volgens vaste jurisprudentie, waaronder de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 14 juli 2004, nr. 200401127/1, van uitgegaan moet worden dat een taalanalyse tot stand komt onder verantwoordelijkheid van een terzake deskundig bureau, waarvan de kwaliteit voldoende is gewaarborgd. De taalanalist is op zorgvuldige wijze geselecteerd en staat onder voortdurende kwaliteitscontrole. Een door BL&T uitgevoerde taalanalyse kan dus in beginsel als een goede en geoorloofde methode worden beschouwd in het kader van het onderzoek naar de nationaliteit of het land van herkomst van de asielzoeker, tenzij in concrete gevallen aanknopingspunten bestaan om aan de juistheid van de conclusies van de taalanalyse te twijfelen.
- 2.7 Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, heeft bij uitspraak van 1 december 2004 geoordeeld dat dergelijke concrete aanknopingspunten aanwezig zijn met betrekking tot de rapporten Taalanalyse van 25 september 2002 en 15 november 2002. Verweerder kon zijn standpunt, dat de identiteit en nationaliteit van eiser ongeloofwaardig is, volgens deze uitspraak dan ook niet zonder nader onderzoek baseren op deze rapporten.

regnr. Awb 06/3036

-3-

- 2.8 Verweerder heeft vervolgens nogmaals een taalanalyse laten uitvoeren. In het rapport Taalanalyse van 11 oktober 2005, opgesteld door taalanalist KIN 2, wordt wederom geconcludeerd dat eiser eenduidig niet is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi.
- 2.9 De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2007, nr. 200607305/1, dat er geen aanleiding is voor het oordeel dat verweerder zich onvoldoende heeft vergewist van de deskundigheid van taalanalist KIN 2.
- 2.10 Verweerder komt, door een taalanalyse te laten doen, de vreemdeling tegemoet in de voldoening aan de ingevolge artikel 31 Vw 2000 op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, in het geval twijfel is gerezen aan de gestelde identiteit en nationaliteit. Als de taalanalyse deze twijfel niet wegneemt kan de vreemdeling deze alsnog trachten weg te nemen. Daarbij moet de vreemdeling, volgens vaste jurisprudentie, meer doen dan het enkel plaatsen van kritische kanttekeningen bij het rapport taalanalyse van verweerder. De vreemdeling kan de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, desgewenst door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien.
- 2.11 De Afdeling heeft in de uitspraak van 27 september 2005, nr. 200503303/1, JV 2005/434 overwogen dat een op verzoek van de vreemdeling verrichte taalanalyse op zorgvuldige wijze, met de nodige waarborgen omkleed, dient te worden verricht door een onafhankelijke deskundige om als contra-expertise te kunnen dienen. De onderzoeksresultaten kunnen slechts als tegenbewijs worden aangemerkt als controleerbaar is door wie en onder welke omstandigheden het desbetreffende onderzoek heeft plaatsgevonden.
- 2.12 Eiser heeft bij brief van 19 maart 2003 een 'rapport taalanalyse' overgelegd. De rechtbank overweegt hieromtrent dat dit rapport niet als contra-expertise kan dienen, reeds nu geenszins blijkt van wie dit rapport afkomstig is. Aangezien de gegevens omtrent de identiteit van de opsteller ontbreken kunnen zijn onafhankelijkheid en deskundigheid niet worden vastgesteld. Voorts blijkt niet dat deze persoon de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, heeft beluisterd.
- 2.13 Eiser heeft voorts een rapport van dr. De Rooij van de Taalstudio, van 12 februari 2004, overgelegd en, bij brief van 22 december 2005, een reactie van dr. De Rooij op het weerwoord van Bureau Land en Taal van 18 mei 2004. Uit het rapport blijkt dat dr. De Rooij persoonlijk de band met daarop het gehoor taalanalyse heeft beluisterd en daarna gemotiveerd het rapport Taalanalyse heeft bestreden. Voorts blijkt hieruit dat dr. De Rooij een gepromoveerd taalkundige is, die sociolinguïstisch veldwerk heeft verricht in Katanga in de Democratische Republiek Congo. Hij heeft gepubliceerd over Swahili en Franse kodewisseling en over verschillen tussen de oostkustvariant van het Swahili en Swahilivarianten die worden gesproken in Centraal-Afrika. Dr. De Rooij is verbonden aan de Afdeling Sociologie en Antropologie van de Universiteit van Amsterdam. Een groot deel van zijn onderzoek is gericht op de rol van Swahili in de populaire cultuur van Centraal-Afrika. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat dr. De Rooij als deskundige kan worden aangemerkt. De stelling van BL&T in het weerwoord van 5 januari 2006, dat dr. De Rooij geen specifieke expertise heeft op het gebied van de talen en taalsituatie in Burundi en dat hij geen native speaker is van het Swahili of Kirundi van Burundi maakt dit niet anders. Zo is ook de taalanalist KIN 2 geen native speaker. Eiser heeft de rapporten Taalanalyse met meer dan alleen kritische kanttekeningen bestreden, zodat het rapport van de Taalstudio, samen met de bij brief van 22 december 2005 toegezonden reactie kan dienen als contra-expertise.

zelf
aan
niet
cross d

regnr:

Awb 06/3036

4

- 2.14 De rechtbank overweegt omtrent het rapport Taalanalyse van 11 oktober 2005 dat de motivering in dit rapport zeer summier is. Dit neemt niet weg dat de taalanalist een duidelijke conclusie aan het rapport verbindt, namelijk dat eiser eenduidig niet is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi, terwijl de contra-expert enkel concludeert dat het zeer wel mogelijk is, maar niet met zekerheid te zeggen, dat eiser afkomstig is uit de Swahilispreekende wijk in De. De contra-expert geeft derhalve geen uitsluitel over de afkomst van eiser. De omstandigheid dat het rapport Taalanalyse van 11 oktober 2005 is gebaseerd op dezelfde bandopname als de vorige rapporten van 25 september 2002 en 15 november 2002 maakt dit niet anders. Uit eerdergenoemde uitspraak van 1 december 2004 blijkt dat het geen els was van de rechtbank, maar dat de rechtbank het verweerder enkel in overweging gaf een nieuwe bandopname te maken. Voorts heeft dr. De Rooij zijn conclusies ook kunnen baseren op deze bandopname.
- 2.15 Daarbij komt dat uit onderzoek van Bureau Documenten van 18 augustus 2005 is gebleken dat de door eiser overgelegde identiteitskaart hoogstwaarschijnlijk niet echt is en hoogstwaarschijnlijk niet door de bevoegde autoriteiten is opgemaakt en afgegeven. Hetgeen door eiser hiertegen is aangevoerd kan enkel worden aangemerkt als kritische kanttekeningen en niet als concrete aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder niet van de juistheid en volledigheid van dit onderzoek mocht uitgaan. Verwacht had mogen worden dat eiser een contra-expertise had overgelegd of ander schriftelijk bewijs waaruit blijkt dat hij uit Burundi afkomstig is. Dit klemt temeer nu zijn echtgenote en kind nog in Burundi woonachtig zouden zijn.
- 2.16 Voorts is de rechtbank van oordeel dat, nu verweerder nader onderzoek heeft gedaan naar het door eiser overgelegde document en een rapport Taalanalyse heeft overgelegd met daarin dezelfde conclusie als in het rapport van 25 september 2002, verweerder de rapporten Taalanalyse van 25 september 2002 en 15 november 2002 eveneens aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen, zodat uit drie rapporten Taalanalyse blijkt dat eiser niet uit Burundi afkomstig is.
- 2.17 Reeds gelet op het vorenstaande is er geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat eiser zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht. Hetgeen voor het overige omtrent zijn afkomst is aangevoerd kan derhalve onbesproken blijven.
- 2.18 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke behandeling of vernederende behandelingen of bestraffingen. Blijkens de Memorie van Toelichting (Tweede Kamer, vergaderjaar 1998-1999, 26732, nr. 3, blz. 37) heeft de wetgever daarbij het oog gehad op gevallen, waarbij de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens, waaronder artikel 3 (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM), onder meer de uitspraak van 6 februari 2001, JV 2001/103, valt af te leiden dat gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, in geval van uitzetting alleen kan leiden tot schending van artikel 3 EVRM onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard. De door eiser gestelde omstandigheden heeft verweerder niet als zodanig ernstig hoeven aanmerken. De in beroep overgelegde medische rapportage van 7 december 2006 van de MOA/GGD, maakt dit niet anders.
- 2.19 Het beroep is daarom ongegrond.

dit
 is
 de
 conclusie
 van
 de
 rechtbank
 op
 basis
 van
 de
 rapporten
 van
 25
 september
 2002
 en
 15
 november
 2002
 + het
 medische
 rapport

regnr: Awb 06/3036

-5-

2.20 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 **BESLISSING**

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.E.C. van Rijkevorsel-Besier en in tegenwoordigheid van mr. A. Wisman als griffier in het openbaar uitgesproken op

11 MEI 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 8:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

11 MEI 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

HEMONY ADVOCATEN

mr. A.M.F. Diederens*
 mr. F.M. Holwerda
 mr. A.H.A. Kessels
 mr. H.M. Meijerink
 mr. H. Stoppelenburg
 mr. W.P.C. de Vries
 mr. T.P.A. Weterings

ADVOCATEN
 & PROCUREURS

* tevens gecertificeerd
 conflictbemiddelaar
 NMI-mediator

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de
 Raad van State
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag

tevens per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amsterdam, 30 mei 2007

Betreft: Hoger beroep vreemdelingenzaken
IND nr: 0112.07.2022
Ons kenmerk: 1

Geeft te kennen:

geboren op van Burundese nationaliteit,
 die momenteel verblijft op het adres en die in deze zaak
 woonplaats heeft gekozen bij Hemony Advocaten aan de Hemonylaan 27 te
 Amsterdam, van welk kantoor mw. mr. F.M. Holwerda bepaaldelijk is
 gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig zal
 optreden, met het recht van vervanging.

Verzocht wordt om de eventueel verschuldigde griffierecht ten laste van de
 rekening-courant te brengen.

1. Achtergrond:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-
 Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle, van 11 mei 2007, verzonden op

gelijke datum , Awb 06 / 3036m (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen de beschikking van 30 januari 2006 ongegrond heeft verklaard.

2. Grieven:

2.1 Inleiding

Appellant stelt dat de beschikking van 30 januari 2006 rechtens onjuist is en de rechtbank derhalve het beroep gericht tegen deze beschikking gegrond had dienen te verklaren.

Appellant heeft de volgende grieven tegen de uitspraak.

2.2 Grief 1:

Vooropgesteld wordt dat bij uitspraak van 1 december 2004 in rechte is komen vast te staan dat er met betrekking tot de rapporten Taalanalyse van 25 september 2002 en 15 november 2002 concrete aanknopingspunten aanwezig zijn om aan de juistheid van de conclusies van de taalanalyses te twijfelen. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris zijn standpunt, dat de identiteit en nationaliteit van appellant ongeloofwaardig zou zijn, niet zonder nader onderzoek kan baseren op de voornoemde rapporten Taalanalyse.

Vervolgens heeft de staatssecretaris een nieuwe taalanalyse van de oude bandopname laten verrichten door taalanalist KIN2. Deze concludeert opnieuw dat appellant eenduidig niet is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi.

Appellant heeft ter zitting betoogd dat deze taalanalist niet voldoet aan de eisen die de staatssecretaris zelf stelt in het verweerschrift onder 3.6. Zo staat vast dat de taalanalist KIN2 geen native speaker van het Swahili is, hij niet geboren en getogen is in Burundi en hij evenmin in Burundi langere tijd heeft verbleven in de formatieve periode van zijn leven. Voorts staat vast dat KIN2 geen academische danwel hogere opleiding heeft genoten. Appellant heeft zich dan ook ter zitting op het standpunt gesteld dat de staatssecretaris niet heeft voldaan aan zijn vergewisplicht en onzorgvuldig heeft gehandeld door zich te baseren op het rapport van KIN2 nu deze taalanalist niet blijkt te voldoen aan de kwaliteitseisen waarvan mag worden

-1-

verwacht dat een taalanalist van Bureau Taalanalyse wel voldoet volgens het verweerschrift.

De eerste grief richt zich dan ook tegen overweging 2.9 van de aangevallen uitspraak waarin de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van uw Afdeling van 29 maart 2007 oordeelt dat er geen aanleiding is voor het oordeel dat verweerder zich onvoldoende heeft vergewist van de deskundigheid van taalanalist KIN2.

In de uitspraak van uw Afdeling ging het om een rapport van taalanalist KIN 2 dat op 11 april 2005 was opgesteld. Blijkens rechtsoverweging 2.4.2. van de uitspraak van de Afdeling van 29 maart jl. heeft de staatssecretaris ter zitting meegedeeld dat er in het jaar 2006 ten aanzien van de door taalanalist KIN2 verrichte taalanalyses van Kirundi sprekenden twijfel is ontstaan. hetgeen heeft geleid tot extra cross checks. De staatssecretaris verklaart dat in enkele gevallen is gebleken dat de taalanalyses van KIN2 onvoldoende betrouwbaar waren. Naar aanleiding hiervan heeft de staatssecretaris ook extra onderzoek verricht naar de door de taalanalist uitgevoerde taalanalyses waarbij Swahili werd gesproken. De resultaten van dat onderzoek, waarbij ten aanzien van de vreemdeling verrichte taalanalyse eveneens is betrokken, gaven geen aanleiding om de kwaliteit van die taalanalyses in twijfel te trekken, zo heeft de staatssecretaris verklaard. De Afdeling overweegt vervolgens in rechtsoverweging 2.5 dat gelet op de in het Werkkader voorziene selectieprocedure zoals nader toegelicht ter zitting, de wijze van begeleiding door wetenschappelijk opgeleide linguïsten en de kwaliteitscontroles door middel van cross-checks dat de deskundigheid van taalanalist en dus ook van KIN2 voldoende is gewaarborgd. Er bestaat in die zaak daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris zich onvoldoende heeft vergewist van de deskundigheid van KIN2.

Echter, in onderhavige zaak is, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 29 maart jl. van de Afdeling, niet gebleken dat de ten aanzien van appelland verrichte taalanalyse van KIN2, is betrokken bij de extra cross-checks van de rapporten van KIN2 die het Bureau Land en Taal noodzakelijk heeft geacht nu er twijfel was ontstaan over de betrouwbaarheid van door KIN2 verrichte analyses. Uit de rechtsoverweging 2.5 van de voornoemde uitspraak van de Afdeling blijkt evenwel dat door de Afdeling gewicht is toegekend aan de toelichting die de staatssecretaris ter zitting heeft gegeven over de extra cross-overs van de rapporten van KIN2, waarbij ook het door de vreemdeling bestreden rapport

-1-

is betrokken. Nu in het onderhavige geschil noch is gesteld door de staatssecretaris noch is gebleken dat het rapport van KIN2 van 11 oktober 2005 aan een extra cross over is onderworpen, heeft de staatssecretaris zich onvoldoende vergewist van de betrouwbaarheid van het rapport taalanalyse KIN2. De rechtbank heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2007 derhalve ten onrechte overwogen dat er voor het oordeel dat de staatssecretaris niet heeft voldaan aan de vergewisplicht geen grond zou zijn.

De uitspraak van de rechtbank dient om deze reden te worden vernietigd.

2.3 Grief 2:

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 2.12 van de uitspraak waarin de rechtbank ten onrechte overweegt dat het rapport dat appelllant bij brief van 19 maart 2003 heeft overgelegd niet als contra-expertise zou kunnen dienen nu de gegevens omtrent de identiteit van de opsteller ontbreken.

Bij uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 1 december 2004 is het rapport dat op 19 maart 2003 is overgelegd aangemerkt als contra-expertise. Mede op basis van dit rapport heeft de rechtbank indertijd vastgesteld dat er concrete aanknopingspunten zijn om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de door de staatssecretaris uitgevoerde taalanalyses. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld door de staatssecretaris zodat in rechte is komen vast te staan dat het rapport van 19 maart 2003 is aan te merken als contra-expertise. Door de staatssecretaris is dan ook niet betwist dat voornoemd rapport is aan te merken als contra-expertise.

De rechtbank is derhalve in de aangevallen uitspraak buiten het geschil getreden door te overwegen dat het rapport van 19 maart 2003 niet als contra-expertise zou kunnen worden beschouwd.

Om deze reden kan de uitspraak niet in stand blijven.

-1-

2.4 Grief 3:

Terecht heeft de rechtbank overwogen dat dr. De Rooij van de Taalstudio als deskundige kan worden aangemerkt en zijn rapporten eveneens zijn aan te merken als contra-expertise rapporten.

Terecht ook heeft de rechtbank vastgesteld dat de motivering van het rapport Taalanalyse van 11 oktober 2005 zeer summier is.

Deze grief richt tegen de overweging van de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 van de uitspraak.

Daarin overweegt de rechtbank ten eerste dat ondanks de gebrekkige motivering van de taalanalyse van 11 oktober 2005 dit niet wegneemt dat de taalanalist een duidelijke conclusie aan het rapport verbindt, namelijk dat appelland eenduidig niet is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi terwijl de contra-expert enkel concludeert dat het zeer wel mogelijk is, maar niet met zekerheid te zeggen, dat appelland afkomstig is uit de Swahilisprekende wijk in

Onduidelijk is welke conclusie de rechtbank nu verbindt aan de voorgaande overweging wat betreft de gerezen twijfel aan de door appelland gestelde afkomst. De uitspraak is op dit punt in ieder geval ondeugdelijk gemotiveerd. Appelland heeft gemotiveerd betoogd dat er concrete aanknopingspunten zijn om te twijfelen aan de juistheid van de conclusies van de taalanalyse van 11 oktober 2005. Wanneer de rechtbank vaststelt dat de motivering van de bestreden taalanalyse inderdaad gebrekkig is, valt niet in te zien om welke reden er toch een doorslaggevend waarde zou moeten worden gehecht aan de op deze gebrekkige motivering rustende conclusie van de taalanalist dat appelland niet zou zijn te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Burundi. Dit klemt temeer nu de rechtbank aan de andere kant dr. De Rooij heeft aangemerkt als deskundige en zijn rapporten heeft aangemerkt als meer dan enkel kritische kanttekeningen.

Appelland heeft desgevraagd ter zitting gewezen op de *Guidelines for the Use of Language Analysis in Relation to Questions of National Origin in Refugee Cases*, juni 2004 (vindplaats: o.a. website Linguistics Association of Great Britain <http://www.lagb.org.uk>). Uit deze Guidelines volgt dat de iemands herkomst nimmer met 100 % zekerheid kan worden vastgesteld enkel op basis van een taalanalyse. Dit is dan ook de reden dat de contra-

-1-

expert van de Taalstudio, die werkt volgens deze algemene Guidelines, aangeeft dat het zeer wel mogelijk is dat appellant afkomstig is uit
De rechtbank gaat hieraan ongemotiveerd voorbij in de uitspraak.

Voorts gaat de rechtbank er ongemotiveerd aan voorbij dat de dr De Rooij een zeer uitgesproken oordeel heeft over de taalanalyse die door KIN2 is verricht. Deze deskundige schrijft daarover in het rapport van 22 december 2005 onder andere: *"Het is triest te moeten constateren dat een nieuwe analyse van de bandopname heeft geresulteerd in een taalanalyserapport dat nog ondeugdelijker is dan het eerste."*

Voorts gaat de rechtbank er in de aangevallen uitspraak aan voorbij dat zowel de rechtbank Amsterdam bij uitspraak van 1 december 2004 als de contra-experts vaststellen dat het gehoor dat is gebruikt voor de bandopname onzorgvuldig heeft plaats gevonden. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak onvoldoende gewicht toegekend aan de eerdere constatering dat de bandopname een zorgvuldige taalanalyse in de weg staat. Dat dr. De Rooij conclusies heeft verbonden aan de bandopname doet daar niet aan af.

Verder heeft appellant in beroep nog gemotiveerd gesteld dat er tal van andere concrete aanknopingspunten zijn om te twijfelen aan de juistheid van de conclusies van de taalanalyse van 11 oktober 2005. Appellant verwijst hiervoor naar punt 11 tot en met 16 van de gronden van het beroep. De rechtbank is hier zonder motivering aan voorbij gegaan in de uitspraak.

In de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 1 december 2004 is vastgesteld dat het Bureau Land en Taal zich tegenspreekt waar het gaat over de kennis van appellant over _____ en is vastgesteld dat appellant zowel in het eerste als nader gehoor in zekere mate betrouwbare en gedetailleerde informatie zou hebben kunnen geven over zijn land en directe leefomgeving. Ten onrechte heeft de rechtbank in de aangevallen uitspraak dit niet laten meewegen.

6.

/.

2.4 Grief 5:

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 2.15 van de aangevallen uitspraak.

De rechtbank heeft ten onrechte het onderzoek van Bureau Documenten laten meewegen. Immers, op basis van dit onderzoek kan nog steeds niet worden uitgesloten dat het identiteitsdocument wel authentiek is.

Voorts heeft appellant er op gewezen dat het bevreemdt dat de Minister van Buitenlandse zaken eerst door de staatssecretaris wordt verzocht om onderzoek te doen naar het document. Pas nadat de staatssecretaris heeft geoordeeld dat het door de Minister van Buitenlandse Zaken verrichte onderzoek niet zorgvuldig tot stand is gekomen en derhalve niet wordt betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, wordt de eigen afdeling Bureau Documenten benaderd (zie procesdossier 45).

Daarnaast heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verwacht mag worden dat appellant een contra-expertise ten aanzien van de document zou hebben overgelegd. Immers, appellant heeft afdoende aangetoond in de zienswijze dat hij inspanningen heeft verricht om een contra-expertise te laten uitvoeren maar dat geen geschikte deskundig is gevonden.

De opmerking van de rechtbank dat appellant schriftelijk bewijs over had kunnen leggen nu zijn echtgenote en kind nog in Burundi zijn, bevreemdt nu appellant al tijdens het eerste gehoor heeft aangegeven niet op de hoogte te zijn van hun verblijfplaats.

2.5 Grief 6

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 2.16 en 2.17 waarin de rechtbank ten onrechte oordeelt dat verweerder de rapporten taalanalyse van 25 september 2002 en 15 november 2002 eveneens aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen en er geen grond zou zijn voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht.

Appellant verwijst ter motivering van deze grief naar de voorgaande grieven.

-1-

2.6 Grief 7

Appellant loopt bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Gedwongen verwijdering van appellant naar zijn land van herkomst levert dan ook schending van artikel 3 EVRM op.

Voorts kan appellant een geslaagd beroep doen op het traumatabeleid.

Tot gold ten tijde van de aanvraag een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Burundi. Indien de staatssecretaris derhalve een juiste beslissing had genomen dan was appellant met ingang van 9 december 2001 een verblijfsvergunning op de d-grond van artikel 29 Vw verleend welke na 3 jaar, derhalve met ingang van 9 december 2004, zou zijn omgezet in een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd. Thans dient rechtsherstel plaats te vinden.

De rechtbank heeft het voorgaande miskend.

Redenen waarom:

Appellant uw Afdeling verzoekt om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en doende wat de rechtbank had behoren te doen het inleidend beroepschrift alsnog gegrond te verklaren.

Amsterdam, 30 mei 2007

gemaakt door

F.M. Hofwerda